

ἴς ἄκρη τοῦ σκλαβωμένου Ἑλληνισμοῦ, ἀπ' ὅλες τὲς χαράδρες κι' ἀπ' ὅλα τὰ κορφοβούνια τῆς Ἑλλάδας, τὸ πρῶτο σάλπισμα τῆς ἐλληνικῆς Παλιγγενεσίας, ὁ θούριος τοῦ Ρήγα τοῦ Φερραίου :

«Ὡς πότε, παλληκάρια, νὰ ζοῦμε στὴ σκλαβιά».

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ,,

Σ Τ Ρ Ο Φ Η

Κ_{ΑΘΩΣ} στὸ δάσος τὸ βαθύ, μέσ' στὰ πλατειά μου στήθεια
 Π' ἀγγίζει δάκτυλο Θεοῦ, λαλοῦν ἀηδόνια πλήθεια,
 ποῦ τὸ καθέν' ἀνείπωτα κι' ἄλλα τραγουδία ξέρει.
 Κι' ὡς ἀνεμόδαρτη βογγᾶ τοῦ ὠκεανοῦ ἢ ἀνάβρα
 Ὡς ἐμένα κύματα πυκνὰ μακρυβοῦζουν μαῦρα,
 γιὰτ' εἶμαι δάσος καὶ πουλὶ καὶ θάλασσα κι' ἀγέρι!

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Σπαρακτικαὶ ἀναμνήσεις
 ἐκ τῆς διδασκαλίας ἀρχαίων δραμάτων.